

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

ZIMA 2003

A.D. 2003—A.M. 6132

Nr 484

SPIS TREŚCI

Ogień na Górze	2
Br. Russell i br. Johnson na temat Anarchii	11
In Memoriam	15
Plan konwencji w Poznaniu	16
Okruchy z Przeszłości	16

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przeto przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12.

OGIEŃ NA GÓRZE *

ROZWAŻANIA NA TEMAT ANARCHII - JEJ NATURY, HISTORII ORAZ JEJ ZWIĄZKU
Z 1 KSIĘGĄ KRÓLEWSKĄ 19:11, 12

Wstęp

Z nauk Posłańca Laodycei dowiadujemy się o roli, jaką odgrywają- całkowicie nieświadomie - różne filozofie i instytucje polityczne, łącznie z anarchizmem, w wykonywaniu Boskiego Planu. Lecz podczas gdy wiele z nich zostało dobrze udokumentowanych, anarchizmu tak powszechnie obawiają się wszystkie inne strony, że wiedza o nim została zatajona. W rezultacie jego zasady i historia są mało znane. Niniejszy artykuł przedstawiamy, aby naprawić ten brak równowagi oraz dlatego, że gdzie indziej dostępnych jest bardzo mało zebranych informacji na ten temat. Niektóre jego części mogą okazać się trudne do przyswojenia dla niektórych nowych czytelników, lecz badacze Biblii oświeceni Epifanią powinni zauważyć, że zarówno brat Russell, jak i brat Johnson byli bardzo świadomi natury anarchizmu w jego różnych formach oraz ważnej roli jaką odgrywa on w wykonywaniu planu Bożego, jak to widać w ich pismach.

Bez praktycznego zrozumienia tematu anarchii nie możemy właściwie odczytywać i rozumieć znaków czasu. W pogarszających się warunkach świata w obecnych czasach oraz w ucisku, który jest przed nami - który bez wątpienia będzie, jak to zostało przepowiedziane, tak okropny, że aż prawie nie do opisanie - bracia będą musieli zbliżyć się do siebie w sferze i wpływie teraźniejszej prawdy, którą Bóg tak łaskawie zapewnił nam jako schronienie w tych czasach (Iz. 4:6). Obecna analiza jest próbą rzucenia światła na jeden z najmniej rozumianych zarysów doświadczeń świata w obecnym Czasie Ucisku -okresu ogólnoświatowej anarchii zobrazowanej w „ogniu” z 1 Król. 19:12 - w nadziei, że pozwoli ona badaczowi Biblii łatwiej i pełniej dostrzec ten aspekt znaków czasu.

* * *

HISTORIA POKAZUJE, ŻE WIELE z metod i instytucji używanych do kontrolowania i kierowania sprawami ludzkości zaczynało się od dobrych intencji ich założycieli. Ci w mniej odległych czasach, którzy pierwsi wypracowali zasady anarchizmu, komunizmu i nowoczesnego demokratycznego socjalizmu nie są wyjątkami.

Prawdziwość tego okazuje się w poglądach politycznych i społeczno-ekonomicznym rozumowaniu wczesnych radykalnych myślicieli takich jak Henri de Saint-Simon (1760-1825) i Francois Marie Charles Fourier (1772-1837) oraz ich następców, utopijnych anarchistów takich jak Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) oraz Peter Kropotkin (1842-1921). Ludzie ci, którzy marzyli i planowali lepszy świat byli pobudzani przez wysoce humanitarne ideały pomimo ich niepraktyczności i nieusprawiedliwionej oraz błędnej ufności w zasadnicze dobro ludzkości.

Ci utopijni radykałowie nigdy nie mogli zrealizować swoich idealistycznych marzeń, lecz nawet gdyby mogli, ich idealnemu światu nadal wiele brakowałoby do „nowej ziemi”, która jest obiecana przez Boski wielki plan dla ludzkości (2 Piotra 3:13). Dla wszystkich, którzy w pełni rozumieją i wierzą w ten cudowny plan wieków wszystkie nadzieje pokładane

* Niniejsza prezentacja została zaadaptowana, za pozwoleniem, z wykładu wygłoszonego w 1997 roku przez brata H. W. Robertsa, przedstawiciela w Wielkiej Brytanii i pielgrzyma. W swoim historycznym spojrzeniu na anarchię jako filozofię społeczną (anarchizm) poszerza on nasze zrozumienie tego tematu. Serdecznie dziękujemy mu za jego wysiłek.

Zwiastun Chrystusowej Epifanii

PL ISSN 0239-4480

Czasopismo wydawane 4 razy rocznie (Zima, Wiosna, Lato, Jesień)

przez
ŚWIECKI RUCH MISYJNY „EPIFANIA”

Redaktor

Ralph M. Herzig, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Piotr Woźnicki
ul. Zdobywców Kosmosu 17
05-100 Nowy Dwór Mazowiecki.

Roczna subskrypcja

15 zł

Inne publikacje:

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

Edycje obcojęzyczne

angielska, duńska, francuska, niemiecka, portugalska, tamilska,
malajalam, kannada, ukraińska

Czasopismo wolne od wpływu jakichkolwiek wyznań, partii, organizacji i wierzeń ludzkich, związane jest z Bogiem w takim stopniu, w jakim rozumie Jego Słowo. Jest ono wydawane:

- w obronie Prawdy parazyjnej, udzielonej przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”, jako podstawy wszelkiego dalszego rozwoju Prawdy;
- w obronie zarządzeń, statutu i testamentu również danych przez Pana za pośrednictwem „onego Sługi”;
- w celu przedstawiania oraz bronięcia rozwijającej się Prawdy epifaniczno-bazylijskiej, będącej pokarmem na czasie dla ludu Pana, zgodnie z Jego wolą.

Wszelkie wpłaty na wydawnictwo prosimy dokonywać na rachunek bieżący: Świecki Ruch Misyjny „Epifania”, Zarząd Główny, PKO BP Nowy Dwór Mazowiecki Nr 18 1020 1026 0000 1802 0014 8916.

Teraźniejsza Prawda będzie również wysyłana bezpłatnie tym członkom Ruchu, którzy o to poproszą.

w jakichkolwiek ludzkich planach błędną i stają się nieistotne i niewarte nawet rozważania.

Nawet pewni wnikliwi światowi historycy polityczni wskazują, iż podczas całej ery chrześcijańskiej koncepcja „lepszego świata” tu na ziemi pojawiała się tylko tam, gdzie była nauczana Ewangelia Chrześcijańska. Wydaje się, że w żadnej innej kulturze niż w tych, na które miały wpływ nauki chrześcijańskie (Iz. 65:17; 2 Piotra 3:13) nie ma odniesień do takiej „wizji” „nowej ziemi w której sprawiedliwość mieszka”. Wynika z tego dlatego, że nie tylko wcześni anarchiści, lecz także ci, którzy od nich się wywodzą, tacy jak Karol Marks i inni rewolucyjni radykałowie musieli w jakiś sposób otrzymać swoją wizję „lepszego kraju” od tych, którzy jako pierwsi głosili Ewangelię o Królestwie Bożym.

Kultury polityczne, które znamy jako anarchizm, komunizm i demokratyczny socjalizm są w ten sposób objawione jako załedwie światowe, świeckie interpretacje - imitacje - Boskiego objawienia o mającym nadejść lepszym świecie.

„WIZJA” KAPITALIZMU

Kapitalizm nie był twórcą swej własnej „wizji”, lecz otrzymał ją od pewnych jednostek spłodzonych z ducha w Chrześcijaństwie, jak pokazują zarówno brat Russell, jak i brat Johnson wyjaśniając antytyp synów Boga, córek ludzkich i olbrzymów z 1 Mojż. 6 r. (przedruki Strażnicy R 2842,2844; D 369, 370; P '44, s.27.par.1; BS'58,s.46).

Warto zauważyć, iż kultura kapitalistyczna, która wyrosła niczym grzyb po deszczu z Rewolucji Przemysłowej i przybrała formę, z którą jesteśmy dziś zaznajomieni, przeszła w ostatnim czasie technologicznie wywołaną metamorfozę. Zaczyna się wyłaniać w nowej formie i z wielką strategią stworzenia nowego wymiaru w światowej kontroli ekonomicznej.

Zmiana ta jest pobudzana przez pragnienie wielonarodowych korporacji przemysłowych, gigantów finansowych i przedsiębiorców technologicznych, by być wolnymi od wpływów tego, co nazywają „opodatkowaniem” oraz „interwencjonistycznymi, wtrącającymi się” rządami. Rządy te, obciążone problemami narodowymi i zajęte przede wszystkim swymi własnymi narodowymi sprawami są postrzegane przez światowe interesy przedsiębiorcze jako sprawujące zbyt wiele restrykcyjnej władzy, hamujące rozwój handlu oraz wymagające zbyt wysokich „cięż” od zysków w celu finansowania systemów społecznych i innych potrzeb państwa.

Najnowsze osiągnięcia w zakresie komunikacji elektronicznej dostarczyły tym światowym przedsiębiorstwom środków do osiągnięcia wolności jakiej pożądamy przez wprowadzenie nowego poziomu ko-

munikacji, „superautostrady” dla przepływu światowych finansów i handlu. Na tym poziomie mogą one działać niemal zupełnie poza kontrolą wszelkich instytucji i narzędzi rządów świata. Na przykład użycie międzynarodowych systemów monetarnych i zgodność z narodową polityką fiskalną może być obecnie zastąpiona przez „wirtualne operacje finansowe”, używające globalnego środka płatniczego, teoretycznego pieniądza - bez kontroli państwa, bez podatków do zapłacenia, bez zadawania pytań.

Ten nowy poziom działania jest „cyberprzestrzenią”, gdzie każdy poszczególny użytkownik „superautostrady” może sprawować wyłączną i absolutną kontrolę nad swoimi własnymi interesami. To z kolei umożliwia stworzenie niemożliwych do wyśledzenia karteli o prawdziwie wielkiej i arbitralnej władzy, łatwo zdolnych do przenoszenia swojej działalności z „niechętnych do współpracy” państw o wysokich kosztach pracy ze świata rozwiniętego do krajów trzeciego świata o niskich kosztach pracy, które znajdują się w ubóstwie i w naglącej potrzebie przyciągania inwestycji kapitałowych.

Wodzowie związków zawodowych na Zachodzie są tego świadomi i obawiają się przyszłości, w której oni i siła robocza, którą reprezentują staną się zbędni. Taki rozwój sytuacji pozwala nam pojąć coś ze źródła, natury i wagi tych niepokojów, które napędzają coraz bardziej gwałtowny „anty-kapitałowy” ruch protestacyjny.

DEFINICJA ANARCHII

Mówiąc po prostu, anarchia jest brakiem rządu, sytuacją polityczną, w której nie ma najwyższej władzy ani centralnie ustanowionych rządów. Znaczenie to pochodzi od prymitywnego aryjskiego słowa oznaczającego „mózg” i zostało zapożyczony przez Greków jako podstawa ich słowa *arkhos* (głowa lub wódz). Jeśli dodamy do *arkhos* grecki przedrostek przeczący *an*, da nam to *an-arkhos*, co znaczy bez głowy lub wodza, lub przeciw władzy i od niego pochodzi nasze słowo anarchia, oznaczające stan braku głowy, braku wodza czy nawet braku mózgu. Znaczenie to potwierdza popularne pojmowanie anarchii jako stanu bezprawnego zamieszania i nieokiełznanego chaosu społecznego. Jest jednak błędnym pojmowaniem anarchii uważanie, że nie oznacza ona nic poza chaosem społecznym i dewastacją. Taki ograniczony pogląd lekceważy inne istotne aspekty tego tematu.

W rzeczywistości istnieje od dawna ustanowiona szkoła myśli anarchistycznej, która naucza, iż wszelki zorganizowany rząd jest zarówno zły, jak i niepotrzebny oraz że każdej jednostce powinna być przyznana wolność osobista w połączeniu z cnotą społeczną. Według tego poglądu wszyscy dzieliliby wte-

dy korzyści i uczyli się żyć według standardów tej cnoty w czymś, co stałoby się dobrotliwym, utopijnym społeczeństwem.

Ta forma anarchii była rozważana przez uzdolnionych myślicieli społecznych i działaczy przynajmniej przez ostatnie dwa i pół tysiąca lat, a anarchistyczny sposób życia, bardzo odległy od bezmyślnego chaosu z potocznego rozumienia był i jest proponowany przez wielu z nich jako idealny stan, do którego muszą prowadzić wszystkie inne formy porządku społecznego.

Przykłady z historii

Jednym z przykładów tego jest projekt Samuela Taylora Coleridge'a (1772-1834) (znanego z wiersza pt: *O Starożytnym Żeglarzu*), który pod koniec XVIII wieku planował wraz z innym poetą Robertem Southey'em (1774-1843) (autorem *Życia Wesleya*) oraz innymi ustanowić „pantysokrację” (panto - powszechny; iso - równy oraz kratia - rząd - powszechnie równe dzielenie władzy) na brzegach rzeki Susquehanna w Pensylwanii. Tam ludzie mieli żyć bez centralnego rządu w większości w sposób anarchistyczny. Ten akurat utopijny plan nigdy nie doszedł do skutku, lecz koncepcja ta była popularna wśród wielu intelektualistów tamtego czasu.

Inną formą anarchii jest purytańska i prymitywna forma ascetycznego życia chrześcijańskiego postulowana przez rosyjskiego pisarza hrabiego Lwa Tołstoja (1828-1910) (autora „*Wojny i pokoju*”), która dała początek wyrażeniu „anarchia Tołstoja”.

Różne formy anarchii

Zazwyczaj anarchia wyrasta z trzech przyczyn:

1. Chaosu społecznego spowodowanego załamaniem prawa i porządku pod jednym rządem;

2. Chaosu politycznego, w którym konkurujące ze sobą niedoszłe rządy uniemożliwiają któremukolwiek z nich skuteczne rządzenie;

3. Celowego odsunięcia jakiegokolwiek formy centralnego rządu na rzecz jednej z dwóch alternatyw:

(a) Zarządzania sprawami przez niezależne i wybierane syndykaty takie jak związki zawodowe: *anarcho-syndykalizm*.

(b) Zpełnej wolności każdej jednostki żyjącej w uzgodnionych, powszechnie dobrotliwych relacjach: *anarchia utopijna*.

Trzecia forma posiada dwa główne warianty pokazane w punktach 3a i 3b, za którymi podążają dzisiaj konkurujące ze sobą grupy anarchistyczne jako za jedynymi realnymi alternatywami dla przejawów zła jakie dostrzegają nawet w bardziej stabilnych z ist-

niejących społeczeństwach. Tymi dostrzeganymi przejawami zła są z jednej strony zepsute i tyrańskie reżimy polityczne, które są widoczne w niektórych państwach, a z drugiej strony słabe, nieporadne i nieefektywne demokratycznie wybierane rządy zauważalne w innych, bardziej zaawansowanych politycznie narodach.

Jeszcze więcej dostrzegalnych przejawów zła wyłoniło się w ostatnich czasach w postaci „zglobalizowanych” przedsiębiorstw i ponadnarodowych dealerów finansowych. Kontrolujący te instytucje (o których pewien autor wyraża się jako o „nowych barbarzyńcach”¹⁾) w coraz większym stopniu manipulują światowym handlem, kontrolują kapitał i rozdzielają władzę na własną korzyść. Ponieważ prowadzą one swe interesy na „informacyjnej super autostradzie” wykorzystując wolność jaką zapewnia cyberprzestrzeń, która znajduje się coraz bardziej poza kontrolą wybieranych rządów, mogą więc działać bez ograniczeń w swoim własnym interesie przy niewielkiej odpowiedzialności. Ta ogólnoswiatowa i w większości niekontrolowana wolność, która stoi otworem dla każdego przedsiębiorcy w każdej dziedzinie, który potrafi korzystać z udogodnień oferowanych przez technologię informacyjną, jest obecnie wykorzystywana w stopniu, który wprowadza w wydarzenia światowe swój własny element anarchistycznego nieporządku.

Wielu idealistów o dobrych intencjach postrzegając te rzeczy, jako złe bierze prawo w swoje ręce i próbuje stłumić lub zniszczyć to, co uważają za tendencje nie do przyjęcia w społeczeństwie. Ono z kolei przyjmuje anarchistyczne środki odwołując się do nieposłuszeństwa obywatelskiego, chociaż wielu z tych, którzy biorą w tym udział nie zdaje sobie sprawy z prawdziwej politycznej (anarchistycznej) natury swoich działań.

RADYKAŁOWIE I KONSERWATYŚCI

Mówiąc prosto, radykałowie to ci, którzy chcą fundamentalnej reformy istniejącego systemu politycznego, podczas gdy konserwatyści chcą, by istniejący system został zachowany — zakonserwowany - został takim, jakim jest. Do Rewolucji Przemysłowej pod koniec XVIII i na początku XIX wieku w społeczeństwie Europy istniały tylko dwie wzajemnie sobie przeciwne klasy polityczne: chłopci i „klasy wyższe”.

Krótko po tym jak nastąpił Czas Końca (rok 1799), nagle pojawiły się radykalne polityczne ruchy skupione na interesach biednej klasy chłopskiej i zaczęły działania zmierzające w kierunku rewolucji społecznej i politycznej (pokoju lub innej). Uwolniłoby to „niższe warstwy”, chłopów wolnych i pańszczyźnia-

1. „Nowy manifest barbarzyński: Jak przeżyć w wieku informacji” - Ian Angell; wydane przez Kogan Page; copyright 2000 Ian Angell.

nych od ich politycznie konserwatywnych panów - królów, kleru i arystokracji w Kościele i państwie. Dzięki tej rewolucji istniejący porządek zostałby zupełnie zastąpiony przez jedną klasę społeczną, utopijne społeczeństwo agrarne. Konserwatyści skupieni na interesach nielicznych, uprzywilejowanych, bronili statusu klas rządzących. W ten sposób podział interesów był jasny.

Podział radykałów

Wprowadzenie maszyn i życia fabrycznego zupełnie zmieniło kulturę całego świata cywilizowanego. Pojawiły się nowe ugrupowania polityczne wywodzące się z wyłaniających się grup interesów spośród pracowników fabryk, właścicieli fabryk, kapitalistów, prawników przemysłowych i tak dalej. W tym nowym środowisku sami radykałowie podzielili się, będąc zmuszeni przez te zmienione warunki do dokonania wyboru.

W tym czasie Proudhon (którego pisma doprowadziły do tego, że Karol Marks (1818-1883) został socjalistą) oraz Michaił Bakunin (1814-1876) byli głównymi wodzami teoretycznego anarchizmu. Wierząc, iż wszelkie formy władzy są złe próbowali wprowadzić powszechną, wiejską, anarchistyczną gospodarkę. Postrzegali oni Rewolucję Przemysłową jako wielkie zło, twierdząc, iż system fabryczny będzie służył jedynie dalszemu czynieniu z ludzi niewolników i narzuci nowych panów. Poprzez nowe systemy fabryczne chłopci zostaliby odciągnięci od swego radykalnego celu, którym było obalenie ich historycznych panów, klas rządzących, królów, arystokracji i kleru poprzez powszechne powstanie. Wszelkie nadzieje na utopijne społeczeństwo zostałyby utracone. Dlatego, jak udowodniali, fabryki i maszyny nie powinny być budowane - a jeśli byłyby budowane, *powinny zostać zniszczone*.

Powstanie komunizmu

Inni radykałowie - z których wielu było byłymi anarchistami - woleli przyjąć nowy system fabryczny i za pośrednictwem rewolucyjnego państwa wykorzystywać korzyści dla dobra całego społeczeństwa, a nie nielicznych uprzywilejowanych. Ci „popierający fabryki” radykałowie zostali wykształceni w tej nowej koncepcji społeczeństwa przemysłowego przez społeczno-polityczno-ekonomiczne nauki Marksa i Friedricha Engelsa (1820-1895), a zwrócenie się wielu w stronę tej nowej wizji socjalizmu odwodziło od anarchizmu w stronę rozwoju nowej formy komunizmu. Nie był on oparty na ideach wcześniejszych radykalnych myślicieli - w których „komuny” były luźnymi związkami wolnych ludzi, pracowników rolnych i rzemieślników współpracujących dobrowolnie dla wspólnego dobra - lecz na komunach opartych na *kontroli państwowej* nad wszystkimi fabrykami, go-

spodarstwami, służbami i środkami wymiany, zarządzanymi przez organ składający się z wybieranych przedstawicieli.

Marks i Engels rozumowali w następujący sposób: w celu prowadzenia fabryk chłopci będą musieli być kształceni w różnych nowych umiejętnościach przez swoich panów. Pracownik fabryki stanie się z tego powodu „wykształconym chłopcem” (dla którego Marks przyjął zbiorowy starożytny termin proletariat). Będąc tak wykształceni mogliby zostać nauczeni zasad radykalnej polityki, ekonomii i organizacji - rzeczy, które nawet nie przychodziły do głowy klasom chłopskim. W ten sposób w społeczeństwie pojawił się nowy i silny sektor, poprzez który, jak nauczał Marks, można było osiągnąć ogólnoswiatową rewolucję oraz nowy porządek społeczny.

Domy tej nowej klasy społecznej zarabiających pensje pracowników fabryk nie były porzucane po kraju tak jak domy chłopów, lecz były budowane blisko siebie, niedaleko fabryk i wraz ze wspierającą infrastrukturą tworzyły miasteczka. W tej sytuacji stała się możliwa rekrutacja i grupowe nauczanie filozofii polityki radykalnej. Marks widział w tej nowej klasie społecznej potężną siłę rewolucyjną z nowo uzyskanymi umiejętnościami, zdolną nie tylko do obalenia istniejącego reakcyjnego państwa, lecz także — co ważniejsze — *do zastąpienia jego instytucji i rządzących zupełnie nowym systemem gospodarczym i rządowym*.

Był to rodzaj rewolucji, której całkowicie nieoświecona i praktycznie niewykształcona klasa chłopska nigdy by nie osiągnęła. Z tego właśnie powodu większość radykałów, szczególnie w Rosji poszła za Marksem, Engelsem i późniejszymi wodzami nowego komunizmu, a nie za Proudhonem i Bakuninem, głównymi rzecznikami tradycyjnego anarchizmu. W ten sposób wpływ anarchizmu został bardzo osłabiony, jako bezpośredni rezultat Rewolucji Przemysłowej. W miarę jak wzrastał nowy komunizm, sfrustrowani anarchiści próbowali przyciągnąć uwagę do swoich politycznych aspiracji przez zwrócenie się ku ekstremalnej formie propagandy, znanej jako „propaganda czynu”, która obejmowała zabójstwa przy użyciu noża i broni palnej oraz zrzucanie lub podkładanie bomb w celu uzyskania maksymalnego rozgłosu dla swojej sprawy.

Komunizm się dzieli

W późniejszych latach XIX wieku, gdy anarchiści wciąż pozostawali w tle, nastawiona na fabryki większość spośród radykałów po raz kolejny się podzieliła, gdyż pojawiła się niezgodność na temat sposobu, w jaki radykalnie zreformowane uprzemysłowane państwo powinno być zorganizowane. Marksistowska forma komunizmu oparta na wojnie klasowej i re-

wolucji proletariackiej, która zakorzeniła się wśród socjalistów w Niemczech i Rosji nie miała powabu w bardziej demokratycznych państwach, szczególnie w Wielkiej Brytanii (która w tamtym czasie cieszyła się wielkimi wpływami dzięki sile swego imperium). Naród angielski był wtedy wciąż jeszcze pod wielkim wpływem ewangelizmu Jana i Karola Wesley'ów, religijnej gorliwości Brytyjskiego i Zagranicznego Towarzystwa Biblijnego oraz religijnego ożywienia amerykańskich ewangelistów Dwigfha L. Moody'ego i Ira D. Sankey'a.

James Keir Hardie² (1856-1915), chrześcijański wierzący, reformator socjalistyczny oraz założyciel niezależnej Partii Pracy w Wielkiej Brytanii stwierdził jasno, iż w Wielkiej Brytanii nie ma miejsca dla ateistycznej formy rewolucyjnego komunizmu głoszonego przez Marksa i Engelsa. W ten sposób polityka radykalna w Europie przeszła podział na dwie główne gałęzie zorganizowanego radykalnego politycznego wyrazu, które towarzyszą nam do dnia dzisiejszego³:

1. Komunizm *rewolucyjny* - którego celem jest gwałtowne obalenie królów, kościelnicstwa, arystokracji i systemu kapitalistycznego osiągnięte przez wojnę klasową; oraz

2. Socjalizm *ewolucyjny* — wyrównanie strukturalne, które ma zostać osiągnięte stopniowo w sposób pokojowy i demokratyczny drogą parlamentarną (demokratyczną).

Kompromis

W międzyczasie skrajni anarchiści, teraz znajdujący się w mniejszości, wciąż oczekiwali, że klasy chłopskie osiągną swą rewolucję i przyłgnęli do swojego celu z gorliwością i determinacją. Największe powodzenie mieli w biedniejszych krajach, gdzie najmniej odczuwalne były efekty Rewolucji Przemysłowej, szczególnie w Rosji, gdzie silny stał się ruch nihilistyczny (łacińskie nihil, nic - doktryny i system używającej przemocy partii rewolucyjnej, która odrzucała wszelkie istniejące systemy społeczne i traktowała wszystkie tradycyjne poglądy z całkowitym sceptycyzmem). Ta skrajna forma anarchizmu kwitła szczególnie wśród wykształconych młodych ludzi.

Od połowy XIX wieku niektórzy anarchiści podejmowali próby doprowadzenia do kompromisu. Próbowali infiltrować nowe organizacje robotników fabrycznych, syndykaty (francuskie słowo na związki zawodowe) oraz ustanawiać komórki anarchistyczne działające w nowym przemysłowym środowisku ze zmodyfikowaną anarchistyczną polityką, by uczynić ją bardziej

możliwą do przyjęcia przez robotników fabrycznych. W wyniku tego pojawił się anarcho-syndykalizm.

Od tego czasu zarówno utopijni anarchiści, jak i anarcho-syndykaliści walczą na wszystkich frontach o utrzymanie swej pozycji. Są przeciwni nie tylko historycznemu sojuszowi kościoła i państwa z jego osłabioną obecnie arystokracją (słabość ta została zrekompenrowana późniejszym wsparciem potężnego świata kapitalistycznego), lecz przez ostatnie 100 lat są także w sprzeczności ze zorganizowanymi radykałami reprezentowanymi w różnych demokratycznych ugrupowaniach robotniczych oraz w Partii Komunistycznej. Dziś anarchiści są rozproszeni pośród różnych ruchów rewolucyjnych i są szczególnie widoczni jako aktywiści w anty-kapitalistycznych i anty-rządowych marszach i demonstracjach protestacyjnych.

ANARCHIZMA ETYKA

Istnieje jedna podstawowa różnica pomiędzy anarchizmem a wszystkimi innymi formami myśli i wyrazu politycznego: zupełna odmiennność poglądów. Istota tej różnicy jest natury etycznej - prawie religijnej.

Anarchizm utrzymuje, że człowiek jest z natury dobry i jeśli dać mu możliwość i pozostawić własnym zamysłem, dobro w nim wyjdzie na powierzchnię i będzie rządzić jego działaniem jako jednostki, bez potrzeby kontroli władzy wyższej. Kiedy dobrzy władcy to dostrzegą (mówi anarchista), docenią korzyści i zejną na dół by dołączyć do swoich bliźnich w systemie równych wolności i przywilejów dla wszystkich. Żli władcy, którzy trzymają się władzy muszą zostać usunięci - jeśli trzeba przemocą. Następnie wszyscy ludzie smakując korzyści utopijnej anarchii będą chętnie współpracować w chronieniu tej wolności jednostki przez zapewnianie, iż czyjakolwiek władza nad innymi nie jest już dłużej możliwa.

Zgodnie z tą teorią rodzaj ludzki sam się udoskonala, a jakakolwiek forma rządu - narzucona lub wybrana - służy jedynie przeszkodzeniu, zakłóceniu, zepsuciu i ostatecznie zniszczeniu tego procesu oraz pomniejszeniu zarówno jednostki jak i społeczeństwa jako całości. Wszelkie poglądy na społeczeństwo inne niż anarchizm są temu przeciwne, gdyż są oparte na przeciwnej opinii, iż człowiek jest z natury zły i że musi być rządzony i trzymany w ryzach przez prawodawstwo i wymiar sprawiedliwości. W tym leży fundamentalna różnica pomiędzy anarchizmem a wszystkimi innymi formami kultury społecznej i politycznej stworzonymi przez ludzkość.

Staje się jasne, że wszystkie teorie polityczne oprócz jednej, anarchizmu, z konieczności zawierają

2. Wykłady Pisma Świętego, tom 4, s.350

3. Pastor Russell skomentował tę sytuację w Wykładach Pisma Świętego, w tomie 4, s. 551 oraz w przedrukach Strażnicy R 814-816.

jakaś formę władzy centralnej, czy są skierowane w stronę monarchii, arystokracji, kapitału czy kontroli państwa - wszystkie one liczą na pokój, dobrobyt i kulturę społeczną na zasadzie władzy sprawowanej przez silny rząd centralny.

Przykłady z historii

Dobry przykład tej fundamentalnej różnicy można znaleźć w rewolucyjnej Rosji. W połowie XIX wieku rosyjscy anarchiści próbowali bezskutecznie wywołać przewrót, który wyzwoliłby ludzi od ich władców carskich i religijnych (Kościoła Prawosławnego). Pozostawiłoby to chłopom wolność uprawiania swej ziemi i sposób życia według zasad rolnych, które leżą u podstaw kulturowego myślenia utopijnego anarchizmu.

Po rosyjskiej Rewolucji Październikowej z 1917 roku (powstania politycznie skrajnych komunistów) anarchiści ostro sprzeciwiali się planom bolszewickich wodzów, którzy chcieli wprowadzenia sztywniej formy władzy jednej partii. Ostateczne ustanowienie ZSRR (Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich) zaznaczyło porażkę anarchistów. Nastąpiły cztery niespokojne lata partyjnych intryg i walk wewnętrznych przy dużym przelewie krwi. Inne narody przyglądały się temu z nerwową nieufnością, obawiając się, że duch rewolucyjny może się rozszerzyć. Polityczne intrygi i społeczne zawirowania tamtych czasów były jednak takie, że nieliczni poza Rosją - i niewielu w niej - w pełni zdawało sobie sprawę kto walczy z kim. *Bolszewizm*

W 1921 roku wraz z triumfem Bolszewizmu (który do tej pory miał pod kontrolą handel, prasę i władzę polityczną) oraz w sytuacji, gdy sowiecka Rosja znajdowała się w poważnych trudnościach ekonomicznych, rzecznik komunistów, Lew Trocki (1879-1940) zaczął zabiegać o międzynarodowe uznanie nowego rewolucyjnego rządu państwowego i ponowne ustanowienie handlu ze światem zewnętrznym. Ogłosił, że nowy rewolucyjny rząd jest teraz stabilny i bezpieczny i może być przyjęty za granicą jako godny partner. „Nareszcie” powiedział, „rząd sowiecki żelazną miotłą uwolnił Rosję od anarchizmu”. Stłumienie wewnętrznych walk partyjnych a szczególnie stłumienie opozycji oddanych, skrajnych politycznych anarchistów zabrało cztery lata, podczas których rosyjska gospodarka właściwie upadła. Na podstawie stwierdzenia Trockiego uświadamiamy sobie siłę wpływu wywieranego przez anarchizm jako głównego wroga rewolucyjnego państwa w tamtym czasie.

ŹRÓDŁO MARZEŃ

Jako przykład tego jak przyjmując politykę radykalną jako panaceum na bolączki świata, „narody przemysłają próżne rzeczy” (Ps. 2:1; Dz. Ap. 4:25), rozważ-

my tło historyczne Karola Marksa oraz wiodących komunistów, którzy przyszedli po nim, takich jak Trocki i Włodzimierz Iljicz Lenin (1870-1924). Ich motywacją nie była jedynie megalomania i chwytnie władzy. Oni prawdziwie wierzyli, że przez zastosowanie swych politycznych teorii mogą wprowadzić w życie lepszy świat, że ich doktryny zmienią bieg historii i że przez działania polityczne będą w stanie rozwijać świat w stronę przyszłego utopijnego społeczeństwa.

Ludzie ci z pewnością mieli nadzieję - umysłową wizję lepszego świata — lecz skąd wzięła ona swój początek? Ta wizjonerska nadzieja stanu szczęśliwości dla rodzaju ludzkiego, będąc dobrą, mogła pochodzić tylko od Boga, „dawcy wszelkiego datku dobrego i wszelkiego daru doskonałego” (Jakub 1:17). Niezależnie od drogi, którą przysła i od tego jak bardzo została wypaczona przez tych, przez których przysła, mogła pochodzić tylko od Boga. O tak, historia pokazuje, że ci wodzowie mieli swą wizję nie od wrodzonej, ukrytej inteligencji, lecz z zewnętrznego, religijnego źródła.

Bezpośrednio zawdzięczali oni swą wizję swym radykalnym poprzednikom, wczesno-osiemnastowiecznym teoretykom anarchistycznym. Lecz ludzie ci, co sami przyznawali, dowiedzieli się o proroczej wizji ze studiowania życia i dzieł pewnych religijnych sekciarzy, którzy stali się aktywni przeciwko istniejącym władcom w państwie i kościele w okresie Reformacji. Sekciarze ci następowali po duchowych naukach (w których dokonywali znacznych zeświecczających zmian) tych specjalnych posłanników do Kościoła, Członków Gwiazdnych z XTV do XVII wieku (późnego sardyjskiego i wczesnego filadelfijskiego okresu Kościoła) (Obj. 1:20).

Członkowie Gwiazdni

Członkowie Gwiazdni, nauczyciele reformujący tacy jak Wycliffe, Hus, Wessel, Sawonarola, Luter i inni byli badaczami Biblii, którzy otrzymali swe zrozumienie bezpośrednio ze Słowa Bożego (jak to jest zobrazowane w Mojżeszu „Usty do ust mawiam z nim” - 4 Mój. 12:8; tom ep.9, s. 116-120). Z Pisma Świętego zaczęli oni dowiadywać się - oraz nauczać - o „nowej ziemi”, lepszym kraju, o „czasach ochłody” 1 „czasach naprawienia wszystkich rzeczy, co był przepowiedział Bóg przez usta wszystkich świętych swoich proroków od wieków” (2 Piotra 3:13; Obj. 21:1; Dz. Ap. 3:19-21).

Po tych Członkach Gwiazdnych wraz z towarzyszącymi im pomocnikami i innymi wiernymi zwolennikami nadeszli tacy, którzy byli mniej silni duchowo, mniej stabilni. Zetknąwszy się z prześladowaniami, szczególnie ze strony potężnych religijnych i świeckich ramion Świętego Imperium Rzymskiego, porzucali oni

8 TERAŹNIEJSZA PRAWDA I ZWIASTUN CHRYSZTUSOWEJ EPIFANII

swe dziedzictwo wolności duchowej na rzecz dostrzeganego bezpieczeństwa sekciarskich, klerykalnych i światowych korzyści. Niektórzy wybitni członkowie grupy sekciarzy, ślepi na czystość pierwotnego duchowego przesłania, stali się bojaźliwi i niecierpliwi. Próbowali bronić swej duchowej wolności i posuwać naprzód swą sprawę za pomocą *nieduchowych metod światowych forteli oraz siły militarnej*.

Odwołanie się do broni

Typowym przykładem tych zwolenników konfrontacji zbrojnej był wybitny taktik zbrojny, hrabia Žizka (1376-1424), zwolennik Jana Husa, niewidomy na jedno oko, a w późniejszych latach wciąż dowodzący bitwami będąc niewidomym na oboje oczu. Za pomocą skromnych sił odparł siłę armii Imperium Niemieckiego (Świętego Rzymskiego). Wielu go podziwiała i naśladowało uważając, że jego sprawa jest religijna i próba ustanowienia nowego „królestwa” tu na ziemi.

Kolejnym przypadkiem jest przypadek fanatycznego kaznodziei Tomasza Munzera (1489-1525), wczesnego teoretycznego komunisty, który w roku 1524 przeprowadził rewolucję chłopskiej. Krótko potem zasadę tę można ponownie dostrzec w fanatycznym, powiązanim z Anabaptystami powstaniu w Muenster w 1535 roku oraz jeszcze raz widać ją w „Ludziach Piątej Monarchii” Olivera Cromwella, pragnących ustanowić Piąte Powszechne Imperium w oczekiwaniu na drugie przyjście Chrystusa w XVII-wiecznej Anglii. Wizja lepszego świata spóźniła się z urzeczywistnieniem według tych światowych ludzi, którzy ją kochali, lecz próbowali realizować jej wolności za swojego życia i zmieniali ją w ziemską ambicję ustanowienia Królestwa Chrystusa za swoich dni i własną mocą.

Rzeczą wartą zwrócenia uwagi jest to, że pierwotna koncepcja lepszego świata leżąca u podstaw wszystkich tych wydarzeń jest biblijna. Jednak XVIII-wieczni anarchiści badając te wydarzenia historyczne widzieli wszystkich tych reformatorów jedynie jako wczesnych „wojowników o wolność” oraz prekursorów ich własnych rewolucyjnych wysiłków politycznych. My jednak widzimy, że pierwotna, biblijna koncepcja lepszego świata została im przekazana już zepsuta przez tych częściowo religijnych, a częściowo świeckich ekstremistów.⁴

MARZENIE ZOSTAJE ZANIECZYSZCZONE

W ten sposób wczesni radykalni myśliciele uczcili wszystkich wodzów Reformacji religijnej za pochod-

nię wolności, jaką wzniesli. Co ważne, uczcili również sekciarskich zwolenników konfrontacji zbrojnej, którzy po reformatorach ponownie poddali interpretacji pierwotne duchowe przesłanie w taki częściowo świecki sposób, który teoretycy polityczni mogli zrozumieć i odnosić się do niego. Czyniąc to nie pojęli oni prawdziwej, duchowej misji Reformacji i widząc świat za swoich dni wciąż w niewoli, przyjęli, iż tam, gdzie reformatorzy zawiedli, oni mogą odnieść sukces za pomocą środków politycznych, społecznych i (później) naukowych. Innymi słowy próbowali oni nie będąc tego świadomi wprowadzić w życie ten lepszy świat, o którym mówili prorocy biblijni.

Polegając wyłącznie na swej własnej sile i inteligencji po raz kolejny zreinterpretowali tę biblijną wizję, lecz tym razem sprowadzili ją do bardzo zepsutej postaci. To zamieszanie wokół spraw duchowych i spraw świeckich wynika ze słów wiodącego anarchisty Proudhona, który stanowczo nie zgadzał się z treścią i wytycznymi marksistowskiej teorii anarchistycznej. „Moich prawdziwych mistrzów” powiedział, jest trzech (...) najpierw Biblia, potem Adam Smith, i na końcu Hegel.”**⁵

Z nadejściem ery maszyn, Rewolucji Przemysłowej, Karol Marks i Friedrich Engels zasiedli do pracy nad swoją filozofią polityczną. Uchwycili się tej wizji lepszego świata do tej pory ogromnie zepsutej przez ich anarchistycznych politycznych poprzedników i zepsuli ją jeszcze bardziej poprzez wcielenie do niej darwinowskiej teorii ewolucji, jako „silnika przemian”. Z tego stworzyli swe polityczne credo komunizmu wspierane przez takie dogmaty jak „dyktatura proletariatu”, „historyczny determinizm” oraz „dialektyczny materializm”, które głosili robotnikom fabrycznym, jako sedno przesłania rewolucji z użyciem przemocy.

„To nie dobroduszne wysiłki dobrze chcących jednostek, lecz klasowa walka zorganizowanego proletariatu wyzwoli ludzkość od zła, które obecnie ją uciska” - pisał Lenin. Wskazuje to jasno, że pierwotni reformatorzy religijni, i ci, którzy przyszli po nich, nazwani „dobrze chcącymi jednostkami”, chociaż uważa się, że ich misja się nie powiodła, mimo wszystko byli wciąż poważani.

Marks żył dziewięć lat w okresie Źniwa Ewangelii, zmarł w Londynie w 1883 roku. Engels zmarł w Londynie 1895 roku. Do tego czasu nauki ruchu zwolenników Drugiego Adwentu były obecne w Anglii. Prawda Źniwa pojawiła się w tym kraju w 1881

4. Konieczne jest zrozumienie, iż ci wczesni radykalni intelektualni opracowali swe społeczne i polityczne filozofie zanim Rewolucja Przemysłowa doprowadziła do zaistnienia partii komunistycznych i socjalistycznych. W tamtych czasach, zanim rozwinęły się inne radykalne filozofie polityczne, tylko anarchizm (to znaczy sprzeciw wobec bycia rządzonym) mógł reprezentować radykalną myśl polityczną.

5. Str. 38 – “Anarchiści” James Joli (Methuen, Publishers; Copyright 1979, James Joll).

roku. Pierwszy zbor parazyjny w Wielkiej Brytanii został utworzony w 1882 roku w Glasgow (później, w 1883 roku, w Londynie).⁶ Literatura parazyjna wlała się do Europy, a sam pastor Russell podróżował wzdłuż i wszerz kontynentalnej Europy włączając Rosję.

Zarówno Trocki (brutalnie zamordowany w 1940 roku), jak i Lenin, pilni badacze wszystkich nowoczesnych ruchów i idei, mogli prawdopodobnie słyszeć to posłannictwo Prawdy, szczególnie poglądy na temat świata wyrażone w 4 tomie Wykładów Pisma Świętego „Dzień Pomsty” (później o tytule „Walka Armagedonu”) -jednej z najszerzej czytanych książek swych czasów. Józef Stalin (1879-1953) (bardziej niebezpieczny w swej megalomanii niż ktokolwiek inny) także żył w tych latach.

Wszyscy, badacze i komentatorzy panujących warunków społecznych, byli doskonale świadomi nauk religijnych tamtych czasów, a jednak pogardzili koncepcją doskonałego Adama, upadku, okupu i restytucji, ponieważ nie pasowała ona do ich filozofii. Woleli darwinowską małpę, która, można powiedzieć, wynalazła samą siebie - a następnie wydoszła się z - miski pierwotnej zupy kosmicznej!

Dla nich i dla ich uczniów do dnia dzisiejszego, nauka Biblii i obietnica Królestwa Chrystusa stanowi niebezpieczeństwo. Zagroza ona ich stanowisku. „My możemy zaprowadzić Królestwo!” mówią, „My możemy to osiągnąć!”. W ten sposób stawiają Bogu wyzwanie. Z pewnością w swej zarozumiałości przemyślała próżna rzecz (Ps. 2:1)! Późniejsza historia w ZSRR i stan świata dzisiaj pokazuje tylko jak próżne.

W Czasie Końca, Pańskim Dniu Przygotowania, Bóg wyciągał swe dłonie zaklinając i ostrzegając narody (Dan. 12:4; Nah. 2:3). Za dni pastora Russella wszystkie ważne informacje na temat nadchodzącego Królestwa w jego ziemskiej fazie zostały wyłożone przed chrześcijaństwem na piśmie i na rysunkach, w pełni poparte Pismem Świętym, wydane i rozprowadzone w milionach egzemplarzy po całej ziemi. Lecz dla ludzi wciąż zniewolonych w królestwach obecnego złego świata na nic się to nie zdało.

ANARCHIZM DZISIAJ

Inne przykłady anarchizmu od tych, podanych powyżej, można zaczerpnąć z analizy nauk ważniejszych myślicieli na przestrzeni historii i mogą być dostrze-

żone przez tych, którzy są zapoznani z podstawowymi zasadami i jakie wchodzą tu w rachubę.⁷

Po rozpoczęciu się Czasu Końca w 1799 roku i oprócz duchowych dokonań, jakie miały miejsce po tym czasie, sam świat świecki zaczął się zmieniać. Z nadejściem Czasu Ucisku w 1914 roku, kiedy świat znalazł się pod Bożym sądem zmiany te zaczęły się zwiększać (Przedruki Strażnicy R 5442, 5443). Od tamtej pory zostało objawione bogactwo nowej Prawdy skupiającej uwagę na wydarzeniach światowych, które są częścią tego sądu. Widać to na przykład z analizy pism brata Johnsona na temat antytypów Jehu, Jorama, Ochozjasza, Hazaela, Benadada itd. (1 Król. 19; 2 Król. 9).

Widok z Góry

Szczególnie interesujące są też różne jego komentarze na temat wiatru, trzęsienia ziemi i ognia z 1 Król. 19:11,12, gdzie te trzy zjawiska naturalne obrazują, jak wierzymy, odpowiednio *światową wojnę, światową rewolucję i światową anarchię* (zobacz także komentarz brata Russella w przedrukach Strażnicy R 5649). Te trzy następujące po sobie fazy ogólnoświatowych zawirowań będą najokrutniejszy-mi zarysami Wielkiego Czasu Ucisku z Dan.12:1.

Analizując światową wojnę w jej dwóch fazach, która wydarzyła się w ubiegłym stuleciu dowiadujemy się o przyczynach i okropnej naturze symbolicznego „wiatru”. Widzieliśmy także dość pełnych przemocy rewolucji w różnych narodach, by nabrać jakiegoś wyobrażenia o naprawdę okropnej srogości światowej rewolucji, jaka jest zobrazowana przez symboliczne „trzęsienie ziemi”.

Bóg ma wiele powodów, dla których dopuszcza, by każda z tych trzech faz Czasu Ucisku odegrała istotną rolę w Jego Planie. Wyróżnia się wśród nich Jego pragnienie nauczania ludzkości w bardzo praktyczny i trwałe sposoby, że jej ufność w różne ludzkie plany co do pokoju i dobrobytu są chybione.

Chrześcijaństwo, od czasu jego ustanowienia wiele stuleci temu, polega całkowicie na potężnej unii Kościoła i Państwa w celu sprawowania kontroli nad ludami składających się nań narodów. Unia ta połączyła hierarchie religijne z władcami świeckimi - monarchiami, arystokracją, klasami posiadaczy ziemskich, a później (od początku XIX wieku) przemysł-

6. „Badacze Biblii w Wielkiej Brytanii: Historia stu lat” - A. O. Hudson. Wydane przez Bibie Fellowship Union, 1989.

7. Istota tych zasad została wyjaśniona autorowi przez brata Raymonda G. Jolly'ego, ówczesnego redaktora „Teraźniejszej Prawdy” podczas wizyty w Wielkiej Brytanii wiele lat temu, kiedy wskazał on na działania słynnego pacyfisty tamtych czasów. Miłujący pokój i nauczający o pokoju świecki filozof Bertrand Russell (1872-1970), niedługo wcześniej przewodził kolumnie demonstrantów podczas spokojnego, ale nielegalnego marszu w Londynie. Ów Bertrand, trzeci hrabia Russell, członek Royal Society, błyskotliwy matematyk i filozof, autor wielu dzieł na temat postępu społecznego, którego pacyfizm w pewnym momencie doprowadził do uwięzienia, został uznany na całym świecie za humanitarny, człowieka pokoju i porządku. Niemniej jednak brat Jolly wykazał, iż działania tego człowieka zmierzające do odsunięcia określonych wymagań prawa - nie przez zmianę ustawodawstwa, lecz siłą bezpośredniego działania - chociaż pokojowe, były z natury anarchiczne.

słowcami i kapitalistami. Wieki wstecz ludzie w ogólności, nauczani z kazalnicy, iż to jest ustalony porządek, byli w ten sposób zaślepieni i przyjmowali to.

Jednak od roku 1914 doświadczenia milionów w dwóch wojnach światowych (symbolicznym „wietrze”) łącznie ze związanymi z nimi społecznymi, ekonomicznymi i finansowymi katastrofami jako ich rezultatem, w dużym stopniu objawiły prawdziwą naturę Chrześcijaństwa jako ponoszącego odpowiedzialność za przyczyny, wybuch, przebieg i rezultaty tej wojny. W wyniku tego wiara w jego twierdzenia - lub twierdzenia jakiegokolwiek z jego składowych narodów - iż przyniesie pokój i dobrobyt, przez różne Boskie prawa i upoważnienie do sprawowania władzy, jest bardzo osłabiona. W ten sposób widzimy, że okres „wiatru”, Światowa Wojna, osiąga Boski cel przez to, że była i jest w coraz większym stopniu wielkim nauczycielem, obnażającym cele i roszczenia Chrześcijaństwa takimi, jakimi one są- fałszywymi, zwodniczymi i przyprowadzającymi świat do wojny, nie pokoju.

W naszych czasach na porządek społeczny i zawodzące instytucje Chrześcijaństwa spadają wzrastające naciski i będą się one nadal powiększać aż te instytucje eksplodują. Jak to jest nam objawione przez nauki Posłańca Laodycei, eksplozją tą będzie „Armageddon” z Obj. 16:16-21, ostatnia i najgorsza faza przepowiedzianego trzęsienia ziemi (rewolucji) jako zarysu Czasu Ucisku. Ponieważ będzie on ogólnościowy, doszczętnie zniszczy Chrześcijaństwo we wszystkich jego aspektach.

OGIEŃ

Lekcje jednak będą trwały. Według 1 Król. 19:11, 12, po trzęsieniu ziemi nadszedł ogień. Jest to symboliczny ogień anarchii. Nie ograniczonych, eksperymentalnych form anarchii, jakie pojawiały się w historii, ani nie lokalnej, kielkującej anarchii, która towarzyszy nam w dzisiejszych niespokojnych wydarzeniach. Ten akurat „ogień” odnosi się raczej do okresu światowej anarchii.

Jaki to będzie rodzaj anarchii? Czy będzie to od razu ten bezrozumny chaos i bezsensowna destrukcja z okrutnym zabijaniem, jakiego oczekuje wielu badaczy Biblii - anarchia według powszechnego pojęcia? Czy też będzie wprowadzona jako logiczny plan życia, zaplanowane ustalenia dla społeczeństwa z obietnicami lepszego sposobu życia, „lepszego świata”? I czy okaże się ona ostatnią, desperacką szatańską podróbką obiecanego Królestwa Chrystusa, lecz tym razem wersją głoszoną przez wizjonerów anarchizmu? Więcej szczegółów na temat tych pytań znajdziesz w artykule Brat Russell i brat Johnson na temat anarchii”.

Wiemy z Pisma Świętego, że w pewnym momencie starzy ciemniacy w postaci grzechu, błędu i sa-

Bóg ma wiele powodów, dla których dopuszcza, by każda z tych trzech faz Czasu Ucisku odegrała istotną rolę w Jego Planie. Wyróżnia się wśród nich Jego pragnienie nauczania ludzkości w bardzo praktyczny i trwały sposób, że jej ufność w różne ludzkie plany co do pokoju i dobrobytu jest chybiona.

molubstwa - obecnie w pewnej mierze ograniczeni narodowymi rządami - poprowadzą zamieszki w pozbawionym wodzów świecie bezprawia i że ten okres szybko pogorszy się do stanu najgorszego rodzaju anarchii, chaosu i dewastacji. To jest wielki „ogień” z 1 Król. 19:12, niszczyciel, który zmiata do historii wszelkie pozostałości imperium Szatana, jakie pozostaną nienaruszone przez światową wojnę i rewolucję. Dla ludzi tego świata będzie to katastrofa niewyobrażalnych rozmiarów.

KOŃCOWA LEKCJA ŚWIATA

To właśnie podczas tego czasu pogrążającej anarchii przy pełnym upadku społeczeństwa i zniszczeniu wszelkich nadziei wszystkich narodów, ta najtrudniejsza lekcja nadejdzie dla ludzkości, gdy Prawda, „grad” z Iz. 28:17 będzie nadal wymiatała kryjówki kłamstwa. Świat w pełnym zamieszaniu i niezdolny do zgromadzenia obrony przed jakąkolwiek formą zła, będzie musiał wtedy znajdować się w naprawdę rozpaczliwej sytuacji i bez wyjścia (Ps. 107:27). Wypełni to w pełni przepowiednię z Daniela 12:1, że „będzie czas uciśnienia, jakiego nie było, jako narody poczęły być, aż do tego czasu”.

Po tym, jak przetoczy się anarchia, jej prorocze dzieło zostanie wykonane, a wszystkie pozostałości wcześniejszych cywilizacji i instytucji zostaną zgniecione pozostawiając jedynie pył historii, nastanie rozpacz na całym świecie, oprócz narodu izraelskiego. Rozumiemy, że w tym czasie w jakiś sposób (nie wiemy jaki), prosperujący i pokojowy Izrael jako „ziemia otwarta” ściągnie gniew zrozpaczonych narodów ziemi (Ezech.38:11; Zach.14 r.).

Łatwo zauważyć, jak zazdrość i gorycz nastawi anarchistyczne resztki niegdyś dumnych narodów przeciwko narodowi izraelskiemu w tym czasie, powodując jego wielkie cierpienie i nieświadomie wypełniając prorocтва dotyczące ostatnich etapów

obecnego złego świata. W tym czasie Mesjasz Izraela przyniesie mu tak szybkie wyzwolenie, że jak jeden mąż zwrócą się oni do Pana, podczas gdy natychmiastowa kara wymierzona przez Boga grabieżczym, anarchistycznym resztkom pogańskich narodów będzie ostatnią powszechną lekcją wymaganą w obecnym złym świecie. Strach i skrajna rozpacz wymusi od ludzkości wołanie z Psalmu 107:28.

Oto stan w jakim, jak rozumiemy, znajdują się narody świata, gdy po raz pierwszy usłyszą ów „głos cichy i wolny” z 1 Król. 19:12, głos, który mówi o pokoju, odpowiadając na ich wołanie i ostatecznie wyrrywający ich z utrapień do ich pożądanego portu (Ps. 107:30).

„Niechajże wysławiają przed Panem miłosierdzie jego, a dziwne sprawy jego przed synami ludzkimi!” (Ps. 107:31).

Anarchizm w praktyce

Około 150 lat temu myśl anarchistyczna spotkała się z przychylnym przyjęciem w Hiszpanii, co doprowadziło do przyjęcia anarchistycznej postaci społeczeństwa w starych hiszpańskich prowincjach Katalonii oraz Andaluzji. Trwało to z pomyślnym skutkiem przez 70 lat, od 1866 r. do 1936 r. Przy końcu tego okresu Hiszpania jako całość była rządzona przez socjalistyczny rząd, który był słaby, nieudolny i chylił się ku upadkowi, wydawało się więc, iż cały kraj może oddać się bardziej udanemu oraz pokojowemu anarchistycznemu sposobowi życia będącemu podówczas w modzie w tych dwóch prowincjach.

Chociaż ten pokojowy anarchizm nie został zauważony w szerszym świecie, masakry urządzone przez skrajnych anarchistów w innych częściach świata przyniosły anarchizmowi złą sławę na forum międzynarodowym, a możliwość anarchistycznego rozwoju wypadków w Hiszpanii wywołała strach u przywódców innych narodów europejskich. Tak więc, chociaż unikali oni otwartej wrogości w tym okresie wielkiego napięcia na scenie międzynarodowej (było to zaledwie trzy lata przed wybuchem Drugiej Wojny Światowej), niemniej jednak próbowali zapobiec takiemu rozwojowi wypadków. W mniej lub bardziej potajemny sposób poparli oni inwazję na terytorium Hiszpanii dokonaną przez Hiszpańską Legię Cudzoziemską bazującą w Maroku pod dowództwem Generała Francisco Franco (1892-1975).

Potrzeba było aż tej dobrze wyszkolonej i w pełni uzbrojonej armii legionistów przy militarnym wsparciu Niemiec i Włoch oraz cichej zmywy większości innych państw europejskich, by pokonać oddaną sprawie, ale niewyszkoloną, obdartą, kompletnie pozbawioną środków finansowych i prawie bezbronną armię hiszpańskich socjalistów i anarchistów. Przy wsparciu komunistycznych, socjalistycznych oraz anarchistycznych ochotników z zagranicy (słynnych Brygad Międzynarodowych) prowadzili oni zawziętą, heroiczną, ale skazaną na porażkę walkę podczas Hiszpańskiej Wojny Domowej w latach 1936-1939.

Przeigrana była nieunikniona. Anarchizm z powodu swojej natury nie był w stanie skutecznie prowadzić wojny, która tak jak wszystkie zwycięskie wojny, potrzebowała zorganizowania oraz dostaw zaopatrzenia pod kontrolą władz centralnych. Niepowodzenia na tym polu doprowadziły do masowych uciezek anarchistycznych bojowników z i tak już rozpadającej się hiszpańskiej armii i cała sprawa skończyła się kompletną klęską. Sukces inwazji Franco, po której nastąpiła jego dyktatura skutecznie położyły kres temu anarchistycznemu eksperymentowi społecznemu w Hiszpanii.

BR. RUSSELL I BR. JOHNSON NA TEMAT ANARCHII

Niniejszy artykuł oraz wydarzenia, do których się odwołuje będą bardziej zrozumiałe, jeśli czytelnik najpierw przeczyta artykuł poprzedzający.

PEWNOŚĆ WIELU, iż Socjalizm może odnieść sukces tam, gdzie zawiodły inne systemy polityczne, jest ogromna i przetrwa Armageddon. Z tego powodu Bóg może dozwolnić na to, by po fazie Armageddonu rządy o czysto socjalistycznym charakterze rządziły ludźmi. Co więcej Posłannik Laodycei pokazał jak takie rządy muszą nieuchronnie zawieść, i to w katastrofalny sposób.

Br. Johnson sugeruje, iż czas trwania tego dozwoleń na sprawowanie władzy będzie wynosił tak długo, by rodzaj ludzki mógł odczuć pełne skutki tego bardzo srogiego doświadczenia. Tym sposobem zostanie zademonstrowane w najbardziej wyrazisty i praktyczny sposób, iż także w Socjalizmie nie ma żadnej nadziei dla rodzaju ludzkiego. Ponadto zawałeniu się tej nadziei towarzyszyć będą doświadczenia

jeszcze gorsze, bardziej wstrząsające i wypróbowujące od przeżyć wycierpianych w ogólnoświatowej wojnie. Cel Boga polegający na pouczeniu rodzaju ludzkiego zostanie ponownie zrealizowany podczas tego katastrofalnego niepowodzenia oraz całkowitej utraty ufności w zdolność Socjalizmu do zniesienia warunków klątwy.

W takim czasie, kiedy ludzkość zobaczy, iż obietnice oraz twierdzenia wszystkich poprzednich przywódców społecznych i politycznych były puste i daremne, kiedy ich polityczne i ekonomiczne systemy, którymi się przechwalali będą leżeć w gruzach, a ich osobiste słabości zostaną jaskrawo wyeksponowane (objawione światłem Epifanii), wszelka wiara we władców oraz przywódców wszelkiego rodzaju zostanie rozwiana. W takiej atmosferze anarchiści będą w końcu mogli propagować wśród rozczarowanych ludzi swoją wizję społeczeństwa bez przywódców jakiegokolwiek rodzaju, sposób życia, w którym ludzie mogą swobodnie kierować się swoimi ludzkimi impulsami podejmując decyzje we wspólnych sprawach w sposób pokojowy, rozsądny na podstawie wzajemnego oraz życzliwego zainteresowania.

Takie jest marzenie anarchistów od wieków, a według biblijnych typów i proroctw, dzięki Boskiej opatrności otrzymają oni sposobny czas na przetestowanie swoich teorii.

Chociaż większość z tych rzeczy nadal należy do przyszłości i nie możemy być dogmatyczni co do takiego rozwoju wypadków, jako badacze Biblii oświeceni Epifanią obserwujemy obecnie i badamy „znaki czasów” (Mat. 16:3). Zarówno br. Russell i Johnson zwracali uwagę na znaczenie Anarchizmu podczas ostatnich faz tego Obecnego Złego Świata, ale jeśli nie będziemy znali charakteru tego, czego szukamy, nie będziemy w stanie tego rozpoznać, kiedy to zobaczymy.

Od 1914 r. Bóg dozwala na to, by lekcje Wojen Światowych wykonały swoją pracę w społeczeństwie, a podczas dziesięcioleci pomiędzy tymi wydarzeniami, by zastanawiać się nad tym, jakie zmiany zaszły w strukturze społecznej oraz w sposobie, w jaki ludzie myślą! Obecnie świat zmierza w stronę kulminacji obecnej rewolucyjnej fazy Czasu Ucisku (Armageddonu, symbolicznego Trzęsienia Ziemi), w której ma zostać zniszczone Chrześcijaństwo oraz wszystkie jego instytucje. Br. Johnson sugeruje, iż po tym zdumiewającym oraz dramatycznym wydarzeniu, kiedy nie będzie już starego chrześcijaństwa, nowi rewolucyjni socjalistyczni władcy będą mieć swój czas

na sprawowanie władzy. Jest to pokazane w jego wyjaśnieniu antytypicznych królów Izraela z dynastii Jehu przedstawiających różne rodzaje rządów konserwatywnego świata pracy podczas Armageddonu oraz po jego zakończeniu (Tom Ep. 3, s. 129, 130, 180,330; P'44:7,8).

Tak samo rozumiemy, iż Bóg przeznaczy pewien czas na to, by każdy z nich mógł zostać wyraźnie objawiony jako niegodny oraz nie nadający się do rządzenia, całkowicie niezdolny do wprowadzenia obiecanych błogosławieństw dla rodzaju ludzkiego, a ich wysiłki będą się jedynie dokładać do ogółu brzemienia ludzkości. Przeżycia doznane pod panowaniem rządów socjalistycznych (które jako ustanowione władze rządzące będą siłami konserwatywnymi za swoich dni) będą uczyć coraz cięższych i bardziej przygnębiających lekcji tych, którzy mieli nadzieję na poprawę sytuacji, aż z kolei te rządy załamują się i zostaną zastąpione przez anarchistycznych radykałów (antytyp Hazaela na ten okres czasu).

Jak pokazuje br. Johnson, kiedy ostatecznie ogólnoświatowy Anarchizm przejmie kontrolę, rozsądnym jest wniosek, iż musi zostać przeznaczony czas na to, by anarchistyczny sposób życia został także wypróbowany. Kiedy i on z kolei zawiedzie, świat zostanie wprowadzony w stan największej rozpacz w historii. To całkowicie rozwieje wszelkie iluzje jakie rodzaj ludzki może mieć odnośnie utopijnych marzeń anarchistów. To niepowodzenie jasno zademonstruje, iż nie ma żadnej nadziei na pokój i pomyślność w świecie ludzi pozbawionych wodzów.* Jasno zademonstruje, iż nauczyciele anarchizmu byli w błędzie oraz iż z pozbawionego jakichkolwiek władców ludzkiego społeczeństwa wyłania się nie dobro, ale zło. Bowiem chociaż pierwotnie człowiek został stworzony prawym - sprawiedliwym - rodzaj ludzki jest obecnie zdemoralizowany na skutek Upadku i jest z natury zły (Kaz.7:29; Rzym. 3:10).

ANARCHIZM PRÓBOWANY JAKO LEKARSTWO

Nie wydaje się rozsądnym, by taka próba mogła zostać przeprowadzona, gdyby „Chaotyczna i destrukcyjna” forma anarchii panowała od samego początku, bowiem w takich warunkach nie można przestudiować ani nauczyć się niczego. Ale taka próba mogłaby mieć miejsce pod kierunkiem administracji ogólnoświatowego systemu społecznego opartego na całkowitej wolności jednostki, wolności, o której marzą wszyscy anarchistyczni wizjonerzy.

* Stan rzeczy jaki istniał w Izraelu tak jak opisany jest on w Sędz. 17:6 był w pewnej mierze anarchistyczny. Po epoce Sędziów, a zanim Izrael stał się monarchią, lud pozbawiony był przywódców. Stan ten sprzyjał wielu formom zła, takim jak bałwochwalstwo (wersety 1-5, do końca rozdziału 18).

Anarchiści posiadają swoich bohaterów, modele wzorcowe oraz w pełni potwierdzony historyczny zapis Anarchizmu zastosowanego w praktyce i na pozór pomyślnego jako pokojowy sposób życia. Wciąż oczekują oni na swoją kolej w historii, po to by mogli pełniej poddać próbie swoje idee, a w ogólności przyjmują oni, iż z powodu wojowniczej natury obecnych narodów, po drodze do ich utopijnego świata, ludzkość musi przejść przez wstępny etap rozlewu krwi oraz destrukcyjnej rewolucji.

Nie chcemy przepowiadać wydarzeń z dużą dozą pewności, ale może tak się zdarzyć, iż Bóg dozwoli anarchistom na to, by mieli swoją sposobność, po to by mając wolną rękę w świecie do przetestowania swoich idei mogli zawieść — jako że zawieść muszą — a także ludzkość musi zobaczyć to, iż zawiedli. Kiedy umrą wszelkie nadzieje na utopijną anarchię, nic nie będzie w stanie zapobiec popadnięciu w skrajną formę anarchii „bezmyślny chaos”. W takich warunkach kiedy upadła natura człowieka wciąż nękana przez demony, otrzyma niekontrolowaną wolność, wyłonią się najgorsze pokłady zła zgromadzone w stworzeniu, czego skutkiem będzie końcowa, okropna, ale zbawienna lekcja dla całego rodzaju ludzkiego.

PISMA BR. RUSSELLA ORAZ JOHNSONA

Następujące fragmenty z pism br. Russella oraz Johnsona obrazują ich oczekiwania odnośnie anarchii oraz jej miejsca w końcowej fazie Czasu Ucisku.

ANARCHIA JAKO ŚRODEK ZARADCZY

„Anarchiści żądają wolności wykraczającej poza granice prawa. Najwidoczniej doszli oni do wniosku, że zawiodły wszystkie sposoby współpracy między ludźmi i dlatego proponują zniesienie wszelkich wzajemnych ograniczeń. Anarchia jest więc dokładnym przeciwieństwem komunizmu, chociaż niektórzy je mylą. Podczas gdy komunizm chciałby zniszczyć wszelkie przejawy indywidualizmu oraz zmusić cały świat do dzielenia wspólnego losu, anarchia chce obalić wszelkie prawa i ograniczenia społeczne tak, by każda jednostka mogła czynić to, co jej się podoba. Na ile jesteśmy w stanie to stwierdzić, anarchizm jest ideologią wyłącznie destrukcyjną i nie zawiera żadnych cech konstruktywnych. Jej zwolennicy uważają prawdopodobnie, że zniszczenie świata jest wystarczająco wielkim zadaniem na obecny czas i trzeba pozwolić przyszłości, by sama stoczyła walkę w kwestii odbudowy.”

SOCJALIZM ALBO KOLEKTYWIZM JAKO ŚRODEK ZARADCZY

„Socjalizm jako forma rządów świeckich proponuje odnowę społeczną, wzrost dobrobytu oraz bardziej równomierny podział wypracowanego

produktu dzięki kolektywnej własności ziemi i kapitału (bogactwa innego niż majątek nieruchomy) oraz kolektywnemu zarządzaniu całą gospodarką przez społeczeństwo. Jego mottem jest: „Każdemu według uczynków [potrzeb -Przypis Redaktora].” Różni się on od „nacjonalizmu” tym, że nie proponuje jednakowego wynagrodzenia dla wszystkich. Różni się od komunizmu tym, że nie postuluje wspólnoty dóbr i własności. W ten sposób naszym zdaniem unika on błędów obu tych ideologii i jest bardzo praktyczną ideologią, gdyby udało się go wprowadzić stopniowo i za pośrednictwem mądrych, umiarkowanych i niesamolubnych ludzi.”

Wykłady Pisma Świętego, Tom 4, str. 602, 603

„W prorocztwie Ezechiela (38:1-13) Pan wymienia głównych uczestników walk w Palestynie, nie możemy jednak być zbyt pewni naszej interpretacji ich znaczenia. Magog, Mesech, Tubal, Gomer, Togorma, Jawan i Tarsis to imiona synów Jafeta, syna Noego. Przypuszcza się, że byli oni pierwszymi osadnikami w Europie. Seba i Dedan byli potomkami Chama, syna Noego, i przypuszczalnie byli oni pierwotnymi mieszkańcami północnej Afryki. Abraham i jego potomstwo (Izrael) pochodzili z rodu syna Noego - Sema - i ponoć osiedlili się w Armenii - Zachodniej Azji (zob. 1 Mój. 10:2-7). To wskazywałoby, że w ogólnym sensie atak nadejdzie z Europy - „stron północnych” - w sojuszu z wieloma innymi narodami.

Całkowite wytracenie tych wrogów Izraela (kończące czas ucisku i rozpoczynające czas ustanowienia Królestwa Bożego) jest obrazowo przedstawione przez proroka Ezechiela (38:18 do 39:20). Klęskę tę można przyrównać jedynie do straszliwej zagłady Faraona i jego wojsk, gdy próbował on ponownie podporządkować sobie Izraela, który był wybawiany przez Pana. Również pod tym względem wybawienie Izraela będzie , jako [podobne jak] za dni, których wyszedł z ziemi Egipskiej” - będzie ukazaniem „dziwnych rzeczy” (Mich. 7:15).

Prorok najpierw opisuje, że atak owej armii ze stron północnych przeciwko Izraelowi (zgromadzonemu ponownie do Palestyny w „ostatecznym dniu”, mającemu „wiele dobytku” i „mieszkającemu bezpiecznie”) będzie nagły - Jako obłok okrywający ziemię” (Ezech. 38:1-17). Potem zaś przekazuje posłannictwo: „Tak mówi panujący Pan: Azażeś ty nie jest on, o którym powiedział za dni dawnych przez sług moich, proroków Izraelskich, którzy prorokowali

za dni onych lat, żem cię miał przywieść na nich?” Następnie Pan oznajmia, że zamierza zniszczyć bezbożne hordy, zaś opis zdaje się wskazywać, że dokona się to przez wybuch zawiści, rewolucji i anarchii wśród poszczególnych elementów składających się na tę wielką, niejednorodną armię. Rewolucja ta i walka obejmie także pozostałe resztki rodzimych rządów różnych narodów, wywołując powszechne powstanie i anarchię - wielkie trzęsienie ziemi, o którym mówi Obj. 16:18-21.”

Wykłady Pisma Świętego, Tom 4, str. 693, 694

„Przypominamy sobie, iż nasz Pastor w Wykładach Pisma Świętego tom 4 stosuje [Ezech. 38 r. oraz 39 r.] do ucisku Jakuba w Palestynie, który ma być nie tylko po Armageddonie, ale także po Anarchii. Ten drugi pogląd jest najwyraźniej słuszny, bowiem konflikt opisany w Ezech.38 r. oraz 39 r. nastąpi w przeciągu roku i to ostatniego roku okresu ucisku, podczas gdy Armageddon będzie trwał kilka lat, po nim nastąpi kilka lat pokoju pełnego napięć, a potem nastąpi Anarchia na okres kilku lat, a następnie nadejdzie ucisk Jakuba. (...) Według oryginału hebrajskiego w Ezech.38:8 wyrażenie oddane „w ostatnie lata” powinno być przetłumaczone „w ostatnim z lat”; a w wersecie 16 wyrażenie oddane „w ostatek dni” powinno być przetłumaczone „w ostatnim z dni” - dzień oznacza tu rok. Dowodzi to, iż Ezech. 38 r. 39 r. odnosi się do okresu następującego po Armageddonie oraz Anarchii. (...) Gog reprezentuje przywódców narodów jako wrogów ludu Bożego, a Ma-gog reprezentuje prowadzone narody jako wrogów ludu Bożego. Obj. 20:8 („narody (...) Goga i Magoga”) wyraźnie pokazuje, iż tak jest przy końcu Tysiąclecia, a zatem biorąc pod uwagę równoległości, jest to prawdą o wrogach Bożego duchowego oraz cielesnego Izraela przy zakończeniu tego Wieku.”

Tom Ep. 6, str. 580, 581

„Poprzez najgorszych z pogan „rozumiemy najgorsze anarchistyczne pozostałości, które będą plądrować Izrael w ostatnim roku ucisku.”

Tom Ep. 6, str. 599

„Tak jak nagle przyszyły obydwie fazy wojny światowej, tak nagle wybuchnie światowa rewolucja zapoczątkowana przez radykałów (1 Tes. 5:2, 3). W symbolach Objawienia (Obj. 16:18-20) oraz innych księgach Biblii ta nadchodząca światowa rewolucja opisywana jest jako symboliczne trzęsienie ziemi, które znisz-

czy symboliczne wyspy (republiki) oraz góry (królestwa) w jednym powszechnym jęku, huk i rozpadzie symbolicznej ziemi (społeczeństwa). W czasie rewolucji nastanie jeszcze większy głód i choroby od tych, jakie towarzyszyły wojnie światowej. Straty w postaci ludzkiego życia, majątku, wygod i zdrowia będą jeszcze większe niż te z wojny światowej (Jer. 25:29-33). Jej koniec będzie świadkiem obalenia każdego rządowego, religijnego i arystokratycznego systemu na ziemi.

Szatan raz jeszcze podejmie próbę zdobycia kontroli i stworzy porządek rzeczy, w którym nie będzie już obecnych form rządów, religii ani arystokracji. W ich miejsce zapanuje socjalistyczna forma rządu, a wypaczona postać religijnej prawdy i dzieła, jakie Pan prowadzi od 1874 roku, stanie się popularną formą religii po rewolucji, przez tak zwany kanał między Bogiem a człowiekiem. Ta forma rządów symbolizowana jest przez dziesięć rogów bestii (Obj. 17:11), natomiast forma religii pokazana jest w typie przez Dynę, córkę Jakuba. Jego 12 synów jest typem 12 sekciarskich denominacji chrześcijaństwa, które upadną w rewolucji. Socjalistyczna forma rządu będzie wykluczać istnienie arystokracji jako takiej, choć niewątpliwie bohaterowie socjalizmu w rzeczywistości w dużym stopniu będą arystokracją ówczesnych czasów. Ta forma społeczna będzie jednak krótkotrwała. W ciągu kilku lat światło podawanej przez Pana prawdy obnaży ciemne rzeczy, jakie wówczas będą praktykowane, w wyniku czego całkowicie zdesperowane masy niezadowolonych powstaną przeciwko niej i rozniosą ją w dzikiej orgii anarchii, która doszczętnie spali każdą pozostałość królestwa szatana. Szał anarchii będzie bardziej destruktywny niż anomalie rewolucji, a towarzyszące jej głód i choroby będą boleśniejsze od tych z czasu rewolucji. Jej efekty dotrą nawet do Palestyny, w postaci ostatniej fali utrapienia, która jako druga faza „ucisku Jakuba” ma się przetoczyć przez zgromadzony Izrael. W wyniku szalonych okropności czasu ucisku ludzkość będzie całkowicie wyczerpana i zdruzgotana. Do brzegu tysiącletniego Królestwa dotrze niczym wrak, niczym rzucany i smagany falami więzień, który w końcu, dzięki swym krańcowym wysiłkom i gwałtowności fal, dociera do brzegu wyczerpany i zdruzgotany, by odnaleźć wolność w dobrym kraju, chociaż spodziewał się dotrzeć do innego z mniejszymi lub większymi ograniczeniami i uciskiem.”

„Widząc żyjących w dobrobycie Izraelitów [Ezech. 36:8, 12] i zdając sobie sprawę z bliskiego końca swych złych dni, gdy anarchia zniszczy już socjalistyczne rządy, szatan z nienawiści do Izraela pobudzi anarchistyczne pozostałości ze wszystkich narodów do splądrowania Izraelitów w Palestynie. Ci grabieżcy, opisani u Ezech. 38 r. i 39 r., Zach. 12:1-9 oraz Zach. 14:1-3, zostaną zebrani przez szatana ze wszystkich narodów i boleśnie dotkną Izraela czymś, co Biblia nazywa uciskiem Jakuba (Jer. 30:1-9). Według proroczych opisów zawartych w powyższych cytatach, będą to bardzo trud-

ne czasy ostatniej kary dla Izraela. Skutecznie skieruje ona Żydów do Pana Jezusa w zupełnym nawróceniu, kiedy to dzięki całkowitemu obaleniu ich ciemnych przez Pana Jezusa przypomną sobie, że wszystkie te kłopoty i ich koniec zostały im zapowiedziane przez lud prawdy. Ich cierpienia i upadek anarchistycznych grabieżców będzie ostatnim aktem ucisku szatana jako boga tego złego świata. Tym niegodziwym wysiłkiem skończą się jego dni jako największego ciemniacza ludzkości, za co dziękujemy Bogu.”

Tom Ep. 17, str. 84

IN MEMORIAM

Siostra Ludmiła Poprozhuk ze zboru w Seattle w stanie Waszyngton, zachorowała i zapadła w śpiączkę. Nie odzyskała przytomności i zmarła 16 grudnia z powodu komplikacji sercowych. Miała 35 lat. Pozostawiła męża Nikolaja oraz troje dzieci: Aleksa, 13 lat, Irinę, 12 lat i Vitalego, 8 lat. Pozostawiła również rodziców, czterech braci i cztery siostry. Brat Walter Markiewicz wygłosił wykład pogrzebowy w języku ukraińskim na temat Zmartwychwstania - obecnych było około 250 osób.

* * *

Pielgrzym posiłkowy brat Cezar Obajtek z Francji zmarł 2 marca w wieku 84 lat. Urodził się 13 maja 1919 roku w Polsce i wyemigrował do Francji w wieku 7 lat. Poświęcił się w wieku 14 lat. Przez siedem lat pracował w głębokich podziemnych kopalniach węgla, lecz poprzez samokształcenie został elektrykiem i znalazł bardziej przyjemne zatrudnienie. Podczas drugiej wojny światowej został uwięziony przez Niemców i zmuszony do pracy w szpitalu wojskowym w Strasburgu we Francji. Tu nauczył się umiejętności, które pozwoliły mu zostać sanitariuszem. Jego związki z więźniami z wielu krajów umożliwiły mu nauczenie się kilku języków.

Siostra Agnes i Brat Cezar

Obajtek na ich ślubie w 1948 r

Pan obficie błogosławił bratu Obajtkowi w służbie Prawdy. Miał on miłość Prawdy i posiadał zasób wiedzy świeckiej, utrzymując zainteresowanie sprawami wydarzeń na świecie, co pomagało mu w rozumieniu i przedstawianiu Prawdy. Angażował się w kolportaż aż do czasu gdy był fizycznie niezdolny go kontynuować. Oprócz służenia swemu rodzinnemu zborowi w Auchel i braciom francuskim ogólnie, podróżował za granicę w służbie do Anglii, Niemiec, Polski, Brazylii, Afryki, Indii, Stanów Zjednoczonych (łącznie z Domem Biblijnym) oraz Kanady. Służył jako tłumacz we Francji -tłumacząc z francuskiego i angielskiego na polski, a w Polsce -tłumacząc z angielskiego na polski dla braci Raymonda Jolly'ego, Gohlke, Armstronga i innych. Przez wiele lat tłumaczył Sztandar Biblijny i Teraźniejszą na polski dla ruchu w Polsce zanim tamtejsi bracia przejęli na siebie to zadanie.

Brat Obajtek pozostawił we Francji swoją żonę, siostrę Agnes, a w Stanach Zjednoczonych swoją córkę, siostrę Annę Marie Kirkwood, zięcia, brata Johna Kirkwooda oraz dwoje wnucząt, Ariel i Jeremy. Będzie nam go wszystkim brakowało, jego służby oraz jego społeczności i wyrażamy współczucie jego żonie i rodzinie oraz wszystkim we Francji i wszędzie indziej, którzy go miłowali.

* * *

Siostra Adela Duda ze zboru w Lublinie zmarła 25 marca 2003 r. Od wczesnej młodości, będąc osobą poświęconą, była gorliwa w zdobywaniu wiedzy Prawdy Słowa Bożego. Przez ponad 65 lat ciężko chorowała i przez większość tego czasu leżała w łóżku, często w wielkich cierpieniach. Choroba pozbawiła ją przywileju korzystania ze społeczności zborowej.

Niech Bóg błogosławi ich pamięć!

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „EPIFANIA”

Piątek, Sobota, Niedziela
2, 3, 4 maja 2003 roku

POZNAŃ

Przewodniczący: br. Cyryl Pakuła
Zastępca: br. Jan Łagowski
Akompaniator: Br. Emil Zwoliński

Piątek, 2 maja

„Wszyscy, którzy chcą pobożnie żyć w Chrystu-
sie Jezusie, prześladowani będą”
- 2 Tym. 3:12

10.00-10.30 Nabożeństwo poranne..... br. Alfred Ryl
10.30-11.00 Powitanie..... br. Stanisław Frąckowiak
11.00-12.00 Wykład.....br. Mychajło Roszko
12.40-13.40 Wykład.....br. Stanisław Piętka
14.20-15.20 Wykład.....vacat

Sobota, 3 maja

„Doskonałym należy twardy pokarm, to jest
tym, którzy przez przyzwyczajenie mają zmysły
wyćwiczone ku rozeznaniu dobrego i złego”
— Żyd. 5:14.

9.00 -10.30 Zebranie
. Świadectw.....br. Władysław Sułyja
11.10-12.30 Wykład do chrztu..... br. Eliaz Grodziński
12.30-13.30 Symbol chrztu
14.00-16.00 Sympozjum:
UŚWIĘCENIE - EZDR. 10:11
1. Chrześcijanin w świecie.....br. Jan Grochowicz
2. Świadczenie w świecie.....br. Jan Rył (T)
3. Izrael a Jezus Mesjasz.....br. Paweł Piętka

Niedziela, 4 maja

„Ja nie patrzę na to, co patrzy człowiek, bo
człowiek patrzy na to, co jest przed oczyma,
ale Pan patrzy na serce” — 1 Sam. 16:7.

9.00-10.30 Zebranie
Świadectw.....br. Tadeusz Domaradzki
11.10-12.30 Sesja ekonomiczna
i odpowiedzi napytania.....br. Piotr Woźnicki
13.10-14.10 Wykład..... br. Waław Jędrzejczyk
14.10-14.40 Zakończenie
-Uczta miłości.....br. Cyryl Pakuła

Okruchy z Przeszłości

WIEDZA PROWADZI DO WOLNOŚCI
Strażnica, grudzień 1885 r.

„**SIŁA EDUKACJI** zaczyna być odczuwalna we wszystkich krajach europejskich, a także w stary sposób, powodując zamieszanie i zawirowania. Gdziekolwiek się pojawia, przewraca świat do góry nogami. We Francji zmieniła cały wygląd polityki państwowej. W Belgii wzbudziła aktywne i głośne zainteresowanie. W Rosji doprowadziła do przemocy charakterystycznej dla tego kraju, a czytamy, że w Hiszpanii ostrzega klerykałów, że ich panowanie musi się wkrótce zakończyć. Wielki ruch jaki ma miejsce również w Anglii, ruch, który pod każdym niemal innym człowiekiem niż Gladstone byłby rewolucją ma miejsce dlatego, że chłopci robią użytek z korzyści płynących ze szkół i innych środków kształcenia i szkolenia. W sposób, który jest podobny, a jednak inny, ten sam rezultat jest osiągnięty w krajach pogańskich za sprawą działań misji chrześcijańskich.”

— *Zjednoczony Prezbyterianin*

Cieszymy się, że naszemu bliźniemu otwierają się oczy na ten temat. Powinien też zauważyć, że edukacja i myślenie przełamują więzy strachu, które tak długo utrzymywały wielu w kościołach nominalnych. Niektórzy dochodzą do zrozumienia prawdziwego Kościoła, którego imiona są w niebie i zbliżają się do wolności, którą Chrystus uczynił ich wolnymi, podczas gdy inni, oszukani przez kreda zupełnie odrzucają nauki Biblii i stają się tak zwanymi Chrześcijanami Racjonalnymi, w rzeczywistości Niewierzącymi.

(16)

Teraźniejsza Prawda

Redaktor:

Bernard Hedman, Chester Springs, Pa. 19425, USA.

Redaktor odpowiedzialny w Polsce

Piotr Woźnicki

Wszelkie zapytania, zamówienia prosimy kierować na adres:
05-100 Nowy Dwór Maz.; ul. Zdobywców Kosmosu 17.

e-mail: srme@epifania.pl

Zapraszamy do odwiedzenia naszej strony pod adresem:
<http://epifania.pl>